

Františka Vrbenská: Zlaté mlhy na pobřeží

Ukázka

Bylo by to úplně idylický. Hověl jsem si příjemným hotelovým lokálu se zánovním vybavením, vyplétaný židle a kostkovaný ubrusy. Zaskočila mě urgentní a mimořádná chuť na něco sladkého. Vybíral jsem si mezi višňovým koláčem a vaflema, ale nakonec jsem se rozhodl pro francouzský tousty: brioška se obalí ve vejcích rozšlehanejch ve smetaně a osmaží. Šířily aroma muškátového oříšku a skořice. Podával se k nim javorovej sirup a arašídový máslo. Kalorický a k užrání.

Zavčas jsem si přebookoval letenku na Aleuty a skousl jsem příslušnej poplatek. Sněžit začala včera sedmnáctýho ledna, dnešek nevypadal, že by se počasí urovnalo, ale na zítřek devatenáctýho už vypadaly meteorologický hlášky nadějně a na mezinárodním letišti Seattle-Tacoma brali rezervace. Příští večer konečně vkročím na palubu *Arctic Belle*. Zůstal jsem bydlet v mrňavým hotelu s legračním názvem *Three Trees Point*, protože do Seattlu bylo pořád ještě obtížný se prodrat závějema, pod šedesát babek za noc a lůžko bych tam sotva našel volnej pokoj, a krom toho tu krásně domácí vařili. Jídlo se platilo zvlášť.

Přišla esemeska: „Olsen je naprdnutej. Prej jestli se na to necejtíš, tak to zavčas vzdej. Ať se tu za tebe nesdíráme z kůže, když vláčíme ty kovový bedny.“

„S tou kalamitou ses trefil,“ psal jsem Robovi, „trčím v Port Orchard. Pošlete kouzelněj koberec, jinak hned ráno vyrážím ze Sea-Tacu. Dejte si zatím na mě rundu.“

Prošel jsem si muzea, zapadl na dvě hodinky do knihovny, kde na mě byli hodný a půjčili mi nějaký čtivo. Kino jsem vynechal, nechtěl jsem vyhazovat za vstupenku. Vánice dováděla ještě dlouho po poledni. Děcka měly druhý Vánoce z nadílky dobrejch třicet let nevidaný. Sněhuláky stavěli s gustem i dospělí. Na sklonku dne začaly nesměle jezdit autobusy, všechny byly plný. Železnice stála, trajekty si ještě hodily voraz a letadla si zatím netroufala do povětří. Proti impozantní bílý dekoraci a stmívání se vyjímaly městský světla a neóny. Televize komentovala, lidi fotili jako diví.

Venku zasněžený střechy a modrošedej rozhoupanej horizont průlivu; já v teplíčku *Three Trees Point*, mezi pampeliškovejma lampama a karamelovou vůní, mohl jsem se cítit senzačně. Ačkoliv jsem se snažil držet nad věcí, byl jsem víc rozhozenej než mrouskavá kočka. Dokud se nepřidám k partákům...

Jako bych tam už byl: *Nevinná blankytná obloha, bělostná pěna, hladina zvedá hřbety ze safírů a průzračných smaragdů přesahují stěžeň Arctic Belle...*

Beringovo moře v zimě nikdy nepostojí, vzpíná se, zmítá a řadí od pevniny k pevnině. Běžně se roděj vlny přes čtyřicet stop vysoký, když nejdou pod patnáct stop, tak vládne pohoda. Nezvyknete si na mořskou nemoc, která ne a ne přestat, ale smíříte se s ní, i s tím, že vlnobití s váma na pryčně mydlí sem a tam, takže zpočátku nesvedete usnout. Pak... už jste příliš utahaný na to, aby měl váš organismus páru protestovat.

Dal jsem si na nervy Jacka Danielse a kolu, půl na půl místo jedna ku třem.

„Je vedle vás volno? Můžu si přisednout? Všechna místa jsou obsazená,“ sděloval mladej ženskej hlas.

Kývnul jsem, jak jinak. Ono to vlastně nebylo vedle mne, ale naproti přes stůl.

Nezdála se moc vysoká. Přes tlustou myší mikinu s kapucí se daly tušit příjemně zaoblený křivky. V zipovým výstřihu vykukovalo trávově zelený tričko a ukazovalo jemný klíční kosti. Holky obvykle nosí různý šmuky, prstýnky a přívěsky. Tahle se na nějaký ozdoby a make-up vykašlala. Tmavý vlasy jako hedvábný mračno nechala bez regulace, ať splývají po plecích a zádech. Vsadil bych se, že patří k nějakýmu hnutí *new-age* nebo *pro-life*. Věnoval jsem radši pozornost svý sklenici, aby to nevypadalo, že ji šmíruju.

Zato ona si servítky nebrala: „Přišel jste hledat práci?“ spustila jakoby nic. „Po krizi tady ve městě vylítla nezaměstnanost k deseti procentům. Moc šancí nemáte. A mizerně tu platí.“

„To je dobrý,“ povídám zdvořile, „fachám.“

Ta zvědavá ženská zase: „Co děláte?“ Jinýmu bych odseknul, ale moc hezky se usmívala, z otázky čouhal zájem, žádná vtíravost.

„No, jsem rybář,“ já na to.

Zaculila se - měla trochu velký ústa, krásně tvarovaný rty a zářivý, mandlový oči daleko od sebe jako filmová hvězda. „Byla jsem zaměstnaná v rybím průmyslu. Ale nešlo to vydržet. Děsná robotička.“

„Tak to byste měla zažít, jak to chodí na mý lodi,“ ohrnul jsem nos.

„Jak to chodí na vaší lodi?“ vrátila mi. „Je to taky takový duchamor jako v továrně na konzervy z mořských produktů? Připadala jsem si jako přídavné zařízení výrobní linky.“

„Sekla jste s tím?“

„Chtěla jsem, ale dřív zkrachovali. Už je to pryč. Zkusila jsem... svobodně odrazit do divokých proudů podnikání a umění,“ povídá ironicky.

Že by výtvarnice? Tím se jeden nijak extra neuživí. Hele, má dírký v uších, ale žádné výrobek v nich, cizí, nebo svůj.

Všimne si, jak na ni koukám, a hned zaútočí: „Taky bych vám nevěřila drsňáka. Mlsáte briošky místo steaku a básníte.“

Tipovat umí zázračně - a pěkně si rýpla, ale než se stihnu naštvat, pokračuje:

„Co to vaše plavidlo?“

Na hezkejch pár týdnů se do něj zúží celej svět. Lodní kuchyně, kajuty, kormidelná, paluba. Nic mimo to. Vybavuju si omlácený, orezlý zábradlí na *Arctic Belle*, přes který visím a dávím i střeva v permanentní mořský nemoci. Dvacetihodinová denní šichta skoro nikdy neustává, protože pokud netaháte sem a tam kovový pasti, otloukáte námrazu, aby se loď pod tíhou všeho toho ledu nakonec nepřevrhla.

„Nó...“ pravím opatrně. „Je to náročný. Tomu byste nerozuměla.“

„Proč ne?“ Vrhne na mě zatraceně sebevědomej pohled. Jako nějaká královna.